

Sygn. akt XI W 6760/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 września 2015 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie XI Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący SSR Monika Makowska

Protokolant: Karolina Szczęsna

Oskarżyciel publiczny: K. K.

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 22 września 2015 roku w W.

sprawy T. S.

syna B. i U.

urodzonego dnia (...) w Z.

obwinionego o to, że:

w dniu 25 czerwca 2014r. w siedzibie Straży Miejskiej na ulicy (...) w W., będąc użytkownikiem pojazdu marki V. o numerze rejestracyjnym (...), wbrew obowiązkowi, nie wskazał na żądanie uprawnionego organu, komu powierzył w/ w pojazd do kierowania w dniu 12.04.2014r. o godzinie 14:36 na ul. (...) przy ul. (...) w W.,

tj. o wykroczenie z art. 96 § 3 kw

orzeka

I. obwinionego T. S. uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu stanowiącego wykroczenie z art. 96 § 3 kw i za to na podstawie art. 96 § 3 kw skazuje go, zaś na podstawie art. 96 § 3 kw w zw. z art. 24 § 1 i 3 kw wymierza mu karę grzywny w wysokości 200 (dwieście) złotych;

II. na podstawie art. 627 kpk w związku z art. 119 kpw, art. 118 § 1 kpw zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 100 (sto) złotych tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania oraz kwotę 30 (trzydzieści) złotych tytułem opłaty.

Sygn. akt XI W 6760/15

UZASADNIENIE

Na podstawie całości materiału dowodowego ujawnionego w toku rozprawy głównej Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 12 kwietnia 2014 roku o godz. 14:36 na ul. (...) przy ul. (...) w W., za pomocą urządzenia samoczynnie rejestrującego pomiar prędkości TraffiStar, zostało wykonane zdjęcie pojazdowi marki V. o numerze rejestracyjnym (...), którego kierowca wjechał na skrzyżowanie za linię „warunkowego zatrzymania” przy nadawanym przez sygnalizator S-1 sygnale czerwonym, czym dopuścił się popełnienia wykroczenia określonego w art. 92 § 1 kw.

Na podstawie Centralnej Ewidencji Pojazdów i Kierowców ustalono, iż właścicielem pojazdu jest M. S., do której dnia 17 kwietnia 2014 roku wysłano wezwanie celem wskazania komu powierzyła do kierowania lub używania pojazd w

czasie popełnienia wskazanego wykroczenia. Po otrzymaniu wezwania, M. S. wskazała, iż użytkownikiem pojazdu w przedmiotowym dniu był T. S..

Dnia 09 czerwca 2014 roku do użytkownika pojazdu - T. S. wysłano wezwanie, w którym jako posiadacz pojazdu wskazany przez właściciela został zobligowany do wskazania czy rzeczywiście był on osobą kierującą pojazdem przedmiotowego i czy wyraża zgodę na przyjęcie mandatu karnego kredytowanego w kwocie 500 zł. Pismo zawierało pouczenie, że jeżeli nie jest osobą kierującą pojazdem i nie wskaże komu powierzył pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie, popełni wykroczenie z art. 96 § 3 kw. Wezwanie wskazywało również, iż odpowiedź należy odesłać w terminie 7 dni na adres Straży Miejskiej (...) W. (...), ul. (...) w W.. Korespondencja została podjęta przez T. S. osobiście dnia 18 czerwca 2014 roku.

Wobec faktu, iż T. S. nie sporządził stosownej odpowiedzi w określonym powyżej terminie Straż Miejska dnia 21 maja 2015 roku wysłała do w/w pismo informujące, iż sprawa zostaje przekazana do rozpoznania przez Sąd Rejonowy, informując jednocześnie, iż ma on możliwość nadesłania dodatkowych wyjaśnień w terminie 7 dni od daty otrzymania niniejszego pisma.

T. S. w dniu 01 czerwca 2015 roku przesłał dodatkowe wyjaśnienia w sprawie, wskazując, iż dnia 12 kwietnia 2014r. samochód marki V. (...) powierzył U. S..

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie: częściowych wyjaśnień obwinionego (k. 55), notatki urzędowej (k. 1, 3), wezwania (k. 4), zpo (k. 5), oświadczenia (k. 6), wezwania (k. 8), zpo (k. 9), wezwania (k. 10), pisma (k. 11), notatki urzędowej (k. 12), notatki urzędowej (k. 13), kserokopii pisma (k. 30), kserokopii książeczki nadawczej (k. 31), płyty CD (k. 42), K. (k. 44), informacji o wpisach w ewidencji kierowców naruszających przepisy ruchu drogowego (k. 47).

Obwiniony w toku postępowania sądowego nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Przesłuchany na rozprawie w dniu 22 września 2015 roku oświadczył, iż nigdy nie był w Straży Miejskiej i nie składał tam żadnych wyjaśnień. Oznajmił, że otrzymał od Straży Miejskiej prośbę o udzielenie informacji, komu powierzył samochód lecz nie znajdowała się tam informacja, do kiedy tej odpowiedzi należy udzielić. Obwiniony potwierdził, iż na okazanym mu wezwaniu k. 8 i zpo k. 9 znajduje się jego podpis, lecz nie pamięta aby był tam określony 7 dniowy termin. Jak wyjaśnił, konsultował się w tej sprawie i nie ma przepisu, który określałby w jakim terminie ma udzielić informacji. Wskazał, że mógł albo się stawić w siedzibie Straży albo odpowiedzieć korespondencyjnie, co uczynił tylko, że trochę później. Dalej wyjaśnił, iż na drugie pismo z dnia 21 maja 2014 roku otrzymane w sprawie odpowiedział już w terminie 7 dni. Obwiniony twierdził, iż otrzymał wezwanie z dnia 17.04.2014r. ale nie miał świadomości, że ma 7 dni na sporządzenie odpowiedzi. Zapomniał o nim i odłożył je na bok i dopiero po czasie dowiedział się, że istnieje taki obowiązek. Dlatego gdy dostał drugie wezwanie to się do niego zastosował. Nadto dodał, iż przeoczył informację, że ma udzielić stosownej odpowiedzi w ciągu 7 dni. W dacie zaś popełnienia wykroczenia pojazd użytkowali jego rodzice. Po odtworzeniu nagrania z płyty CD k. 42 obwiniony wyjaśnił, iż zdjęcie jest niewyraźne i trudno mu powiedzieć kto kieruje pojazdem, lecz niewątpliwie jest to jego samochód.

Sąd zważył, co następuje:

Poza sporem w sprawie pozostaje, iż funkcjonariusze Straży Miejskiej (...) W. ujawnili w dniu 12 kwietnia 2014 roku o godz. 14:36 na ul. (...) przy ul. (...) w W. wykroczenie z art. 92 § 1 kw, a mianowicie wjechanie na skrzyżowanie, za linię warunkowego zatrzymania przy nadawanym przez sygnalizator S-1 sygnale czerwonym przez kierującego pojazdem marki V. o numerze rejestracyjnym (...). Świadczy o tym notatka urzędowa (k. 1,3) oraz zdjęcie dokumentujące powyższe zdarzenie, zawarte na płycie CD (k. 42). Nie ulega również wątpliwości, iż obwiniony był użytkownikiem pojazdu, czego nie kwestionował na żadnym etapie postępowania.

Bezsprzeczny pozostaje fakt, iż T. S. został wezwany do udzielenia informacji o osobie kierującej przedmiotowego dnia pojazdem, co potwierdził w swoich wyjaśnieniach. Obwiniony co prawda na rozprawie dnia 22 września 2015 roku wskazał, iż otrzymał wezwanie z dnia 17 kwietnia 2014 roku jednakże z materiału zebranego w sprawie wynika, że wezwanie to przesłane było do właściciela pojazdu-M. S.. Zaś skierowane do obwinionego wezwanie, sporządzone w

dniu 09 czerwca 2014 roku, odebrał on w dniu 18 czerwca 2014 roku. Zatem zdaniem Sądu nie ulega wątpliwości, iż obwiniony miał na myśli właśnie to wezwanie z k. 8, na co wskazują jego wyjaśnienia oraz fakt potwierdzenia przez niego, iż na zwrotnym potwierdzeniu odbioru - k. 9 znajduje się jego podpis. W świetle powyższego Sąd nie wyklucza, iż obwiniony mógł mieć wiedzę o wezwaniu z dnia 17 kwietnia 2014r., niemniej w ocenie Sądu jego indywidualny obowiązek udzielenia stosownej odpowiedzi w terminie 7 dni powstał w dniu 18 czerwca 2014 roku.

W świetle powyższego, w ocenie Sądu wyjaśnienia obwinionego, w których nie negował faktu otrzymania wezwania obligującego go do wskazania kierującego pojazdem są w pełni wiarygodne. Nadto Sąd przymiotem wiarygodności obdarzył wyjaśnienia obwinionego, w których twierdził, iż udzielił odpowiedzi na pismo z dnia 21 maja 2015, w którym Straż Miejska poinformowała go o fakcie skierowania do rozpoznania sprawy przez tut. Sąd i możliwości złożenia dodatkowych wyjaśnień w sprawie. Powyższe potwierdza pismo z k. 11 i k. 30. Obwiniony wskazał wówczas, iż dnia 12 kwietnia 2014 roku samochód marki V. (...) powierzył U. S.. Sąd nie kwestionuje również tego, że obwiniony odpowiedzi na drugie pismo dokonał w 7 dniowym terminie.

Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom obwinionego w zakresie, w jakim twierdził, iż nie wiedział w jakim terminie należało dokonać stosownego wskazania, uznając je za przyjętą linię obrony zmierzającą do uniknięcia odpowiedzialności za popełnione wykroczenie. Zważyć należy, iż siedmiodniowy termin, w jakim należało przesłać odpowiedź wynikał wprost z wezwania. Obwiniony natomiast twierdził najpierw, że nie pamięta czy taki termin był określony w piśmie, potem jednak wyjaśnił, że zapomniał o wezwaniu i odłożył je na bok, po czasie dowiedział się, iż ma jednak obowiązek dokonania wskazania. W ocenie Sądu w niniejszej sprawie nie zachodziła żadna okoliczność związana z sytuacją życiową czy zawodową obwinionego, obiektywnie uzasadniająca fakt nieudzielenia odpowiedzi na przedmiotowe pismo w terminie. Sam obwiniony twierdził, że odłożył je, zapomniał o nim, przeoczył konieczność udzielenia odpowiedzi w siedmiodniowym terminie. Jednakże powyższe, zdaniem Sądu nie może stanowić przesłanki wyłączającej odpowiedzialność obwinionego.

Sąd ustalając stan faktyczny, poza osobowymi źródłami dowodowymi oparł się na materiale dowodowym w postaci: notatki urzędowej (k. 1-3), wezwania (k. 4), zpo (k. 5), oświadczenia (k. 6), wezwania (k. 8), zpo (k. 9), wezwania (k. 10), pismo (k. 11), notatki urzędowej (k. 12), notatki urzędowej (k. 13), kserokopii pisma (k. 30), kserokopii książki nadawczej (k. 31), płyty CD (k. 42), KRK (k. 44), informacji o wpisach w ewidencji kierowców naruszających przepisy ruchu drogowego (k. 47). Sąd powyższe dokumenty obdarzył przymiotem wiarygodności. Strony nie kwestionowały ich prawdziwości ani autentyczności. Sąd z urzędu nie dostrzegł powodów, dla których należałoby im odmówić wiarygodności i mocy dowodowej.

Wykroczenie określone w art. 96 § 3 kw ma na celu m.in. ustalenie kierującego pojazdem w razie popełnienia przestępstwa lub popełnienia wykroczenia z udziałem tego pojazdu. Przepis ten odnosi się wprost do obowiązku wynikającego z art. 78 ust. 4 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym (Dz.U. 2012 poz. 1137), zgodnie z którym właściciel lub posiadacz pojazdu jest obowiązany wskazać na żądanie uprawnionego organu, komu powierzył pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie, chyba że pojazd został użyty wbrew jego woli i wiedzy przez nieznaną osobę, czemu nie mógł zapobiec. W świetle art. 96 § 3 kw oraz art. 78 ust. 4 Prawo o ruchu drogowym na obwinionym jako właścicielu pojazdu ciążył obowiązek posiadania danych na temat osoby, której powierzył pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie. Udzielenie odpowiedzi wymijającej, bądź też zasłanianie się niepamięcią może być uznane za przejaw zachowania sprawczego z art. 96 § 3 kw. Niewskazaniem osoby, której powierzony został pojazd do kierowania lub używania poprzez udzielenie odpowiedzi negatywnej będzie bowiem zarówno niewskazanie tej osoby, jak i stwierdzenie zobowiązanego, że nie wie on, w czyjej dyspozycji pozostawał pojazd w czasie zdarzenia (S. R.A., Wykroczenia drogowe. Komentarz, Lex 2011). Jednocześnie wskazać należy, iż stosownie do treści art. 78 ust. 4 ustawy Prawo o ruchu drogowym właściciel lub posiadacz zwolniony jest z obowiązku wskazanego w art. 96 § 3 kw, w przypadku użycia pojazdu przez osobę nieznaną wbrew woli i wiedzy właściciela lub posiadacza w sposób niemożliwy do zapobieżenia.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt rozpoznawanej sprawy należy podkreślić, że w niniejszym postępowaniu bezsporne jest, iż obwiniony jako użytkownik pojazdu został skutecznie wezwany przez Straż Miejską (...) W. do

wskazania kierującego pojazdem w wymienionym wyżej dniu. Obwiniony otrzymał wezwanie, które osobiście odebrał dnia 18 czerwca 2014 roku.

Obwiniony co prawda dokonał wskazania, iż pojazd powierzył do kierowania U. S., jednakże uczynił to już po pierwotnej dacie obligującej go do wskazania. Podkreślenia wymaga fakt, iż Straż Miejska w wezwaniu z dnia 17 kwietnia 2014 roku wyraźnie określiła, iż wypełnione formularze należy odesłać w terminie 7 dni listownie. W niniejszej zaś sprawie wezwanie dla obwinionego do wskazania w terminie 7 dni komu obwiniony powierzył pojazd do kierowania w określonym dniu, zostało mu doręczone w dniu 18 czerwca 2014 roku. Zatem w ciągu 7 dni od tej daty, to jest do 25 czerwca 2014 roku, winien wypełnić ustawowy obowiązek wskazania użytkownika pojazdu – czego nie uczynił. Wobec powyższego datą popełnienia wykroczenia przez obwinionego jest dzień 25 czerwca 2014 roku. Zaś okoliczność, iż Straż Miejska przesłała do obwinionego pismo, informujące o przekazaniu sprawy do rozpoznania przez tut. Sąd, na które odpowiedział udzielając informacji komu powierzył pojazd do kierowania nie zmienia faktu, iż obwiniony popełnił wykroczenie już w dacie 25 czerwca 2014 roku. Pismo obwinionego z dnia 01 czerwca 2015 roku natomiast na ówczesnym etapie postępowania stanowiło jedynie dodatkowe wyjaśnienia w sprawie.

Zgodnie z treścią art. 1 § 2 kw nie popełnia wykroczenia sprawca czynu zabronionego, jeżeli nie można mu przypisać winy w czasie czynu. W myśl natomiast art. 6 § 1 kw wykroczenie umyślne zachodzi wtedy, gdy sprawca ma zamiar popełnienia czynu zabronionego, to jest chce go popełnić albo przewidując możliwość jego popełnienia na to się godzi. W ocenie Sądu na obwinionym jako użytkowniku pojazdu ciążył obowiązek przestrzegania porządku prawnego w zakresie uregulowanym w art. 96 § 3 kw. Obwiniony miał świadomość, kto kierował pojazdem lecz nie dokonał wskazania w terminie. Dopiero w momencie, gdy uzyskał informację, że sprawa została przekazana do rozpoznania przez Sąd przesłał pismo, gdzie podał, iż pojazdem kierowała U. S.. Zdaniem Sądu obwiniony zignorował pierwsze wezwanie skierowane do niego w sprawie, nie zapoznał się z nim dokładnie uznając, że nie jest zobligowany do wywiązania się z obowiązku udzielenia odpowiedzi na pismo Straży Miejskiej. Sam bowiem wyjaśnił, że nie widział w tym piśmie informacji o terminie 7 dni, odłożył je na bok i zapomniał. Ponadto wskazał, że konsultował się, że nie ma obowiązku udzielania odpowiedzi w terminie 7 dni. W ocenie Sądu powyższy fakt świadczy o tym, iż obwiniony popełnił zarzucany mu czyn umyślnie działając w zamiarze bezpośrednim.

Obwiniony jest osobą pełnoletnią i nie zachodziły wątpliwości odnośnie jego poczytalności. Biorąc zatem pod uwagę całokształt materiału dowodowego, Sąd nie miał najmniejszych wątpliwości odnośnie zawinienia obwinionego w zakresie przypisanego mu czynu i wymierzył mu karę grzywny w wysokości 200 złotych.

Wymierzając obwinionemu karę, Sąd kierował się ustawowymi dyrektywami jej wymiaru określonymi w art. 33 kw. Orzeczona kara grzywny nie przekracza stopnia winy, jest adekwatna do stopnia wymagalności zachowania zgodnego z prawem w odniesieniu do realiów sprawy. Oceniając stopień społecznej szkodliwości czynu obwinionego Sąd zważył, że obwiniony popełnił wykroczenie na skutek naruszenia istotnego obowiązku z ustawy Prawo o ruchu drogowym. Sąd wymierzył jednak karę w wysokości oscylującej w dolnych granicach zagrożenia przewidzianego przez art. 96 kw, uwzględniając warunki materialne i osobiste obwinionego, który jest osobą bezrobotną, utrzymującą się z pensji małżonki.

Na podstawie art. 118 § 1 kpw i art. 627 kpk w zw. z art. 119 kpw, Sąd zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 100 (sto) złotych tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania, których wysokość ustalono na podstawie § 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 października 2001 roku w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz. U. z 2001 r. Nr 118, poz. 1269) oraz opłatę w wysokości 30 (trzydzieści) złotych, ustaloną na podstawie art. 3 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 ze zm.).